

[Helge Adam Møller]

get store problemer. Det ville være uacceptabelt.

Derfor er det vigtigt, at EF fører en fælles politik på dette område, at vi tilstræber at gennemføre en harmonisering. Men samtidig er det vigtigt, at vi i Europa og i fællesmarkedet ikke isolerer os, og at vi ikke ser bort fra de fattige landes problemer. Tværtimod, vi må finde nye veje til koordinering og til effektivisering af den bistand, som gives til landene uden for Europa. EF må målrettet iværksætte en støtte og udviklingsbistand til de lande, der i dag og i de kommende år må forudses at producere de store antal flygtninge.

Lad mig derefter kommentere nogle af de enkelte forslag, som justitsministeren kommer med i sit udspil til ændringer i udlændingeloven.

Først sagsbehandlingen. Jeg vil ikke gennemgå det i detaljer, for der er ingen af de forslag, som justitsministeren anfører, som vi ikke støtter. Vi mener, det er afgørende nødvendigt at få en reform på sagsbehandlingsområdet. Den skal være hurtigere, og vi finder, at man må undgå nogle af de klager, som alene har til formål at forlænge opholdet i Danmark.

Der er også et klart behov for at stramme systemet på det område, man kalder den opsættende virkning, altså det, at en anke eller en klage får den virkning, at asylansøgeren ikke kan udvises fra Danmark. Har en udlænding fået sin sag bedømt én gang af hver af de instanser, der er mulighed for, skal han efter vores mening ikke automatisk have sin udrejsefrist udsat, hvis han indgiver fornyet klage.

Vi er også indstillet på at ændre den sidste del af klagevejen, nemlig den til Folketingets Ombudsmand, når denne adgang blot benyttes til at forlænge opholdet i Danmark. Det bør ændres, således at det normale er, at der ikke sker en udsættelse af udrejsefristen i disse tilfælde.

Så er der spørgsmålet vedrørende de åbenlyst grundløse ansøgere. Der kan vi tilslutte os, at der sættes endnu flere ressourcer ind, således at flere sager kan afgøres på denne hurtige måde, selvfølgelig under sikring af de nødvendige retsgarantier.

Så er der spørgsmålet om ambassadeansøgninger. Der er vi enige i, at disse ansøgninger udgør et særligt problem. Justitsministeren nævner flere forskellige løsningsmodeller. Vi

er mest stemt for den ordning, hvor man simpelt hen ophæver den nugældende regel i udlændingeloven, det er § 7, stk. 4.

Med hensyn til familiesammenføringer vil jeg fremhæve, at ud over de ændringer, justitsministeren foreslår, har den konservative folketingsgruppe selvfølgelig de samme grundlæggende holdninger, som vi havde for et halvt års tid siden ved en anden debat her i Folketinget om dette spørgsmål.

Vi mener, at den nuværende ret til familiesammenføringer for indvandrere bør begrænses til en mulighed. Der skal ske en konkret vurdering, hvor man afgør, om familiens samlede tilknytning er nærmere til Danmark end til det land, man kommer fra.

Vi ønsker også, at der genindføres en regel om, at der skal være en passende bolig til rådighed, før tilladelse til familiesammenføring gives. Endelig finder vi, at det skal være obligatorisk, at indvandrere fra fremmede kulturkredse gennemgår et integrationsprogram, når de kommer til Danmark, omfattende sprog, kultur, erhvervskenndskab osv.

Afslutningsvis vil jeg sige, at proformaægteskaber har vi ingen sympati for overhovedet. Vi ser meget gerne, at ægteskabets varighed forhøjes fra 2 til 4 år. Ved børneægteskaber ser vi gerne, at grænsen bliver 18 år som hovedregel.

Hvad angår muligheden for, at udlændinge kan få deres forældre familiesammenført i Danmark, ser vi gerne, at aldersgrænsen sættes op til 65 år. Det skal helt klart over for myndighederne kunne dokumenteres, at indvandrerne selv kan forsørge deres forældre, ellers bliver danske skatteydere og bistandsklienter helt til grin, som der har været eksempler på i de sidste 3-4 dage.

Vi mener, at retskravet for de facto-flygtninge bør ændres fra et »skal-krav« til et »at-dekan-få« denne status.

Med hensyn til kvoteordningen vil vi gerne gå positivt ind i sådanne overvejelser, som indebærer den principielt rigtige nydannelse, at man hvert år får en politisk stillingtagen til, hvorledes ressourcerne på udlændingeområdet skal prioriteres. Det er indlysende, at en kvote må udformes således, at en større tilstrømning af konventionsflygtninge end forudsat i finansloven bevirker en formindskelse af antallet af de andre i ikkeflygtningegrupperne.